

[Bente Juncker]

Begrundelse

Alle former for elektronisk overvågning, telefonaflytning eller brevcensur uden dommerkendelse, der rammer børn alene af den grund, at de er blevet tvangsfjernet fra deres forældre af myndighederne, er dybt betænkelige foranstaltninger i et retssamfund. De forhold, der er beskrevet i Ekstra Bladets artikel og leder henholdsvis den 11. og den 12. januar 1993 om en bestemt institution, er så alvorlige, at der bør foretages en tilbundsgående undersøgelse. I forbindelse hermed bør der endvidere ske en præcisering, hvoraf det klart fremgår, at tvangsfjernede børn ikke stilles ringere end enhver anden borger i dette land i henseende til retssikkerhed.

Svar (18/1 93):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at Socialministeriet ikke har kompetence til at gå ind og undersøge, hvad der er sket i de to konkrete sager, som er beskrevet i artiklen. Den institution, som der er peget på, drives af Vestsjællands Amtskommune, og det er amtsrådet, der fører tilsyn med institutionen. Forældrene må derfor rette deres konkrete klager til amtsrådet som den ansvarlige myndighed.

Med hensyn til de generelle forhold vedrørende institutionen, herunder om anvendelse af video i det familiebehandlingsmæssige arbejde, samt med hensyn til regler for brevkontrol og telefonkontrol kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 309.

Spm. nr. S 273

Til statsministeren (23/12 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil statsministeren sørge for, at der fra anerkendte og uafhængige danske universitetsjurister fremkommer en vurdering af, hvorvidt de danske undtagelsesbestemmelser har juridisk gyldighed, og i hvilket omfang EF-Domstolen og andre EF-organer er bundet af undtagelsesbestemmelserne?«

Begrundelse

Det er bemærkelsesværdigt, at den danske regering efter møderne i Edinburgh lagde vægt

på, at de aftalte undtagelsesbestemmelser er juridisk forpligtende for de øvrige EF-medlemsstater, men at der allerede få dage senere er opstået alvorlig tvivl om rigtigheden heraf.

Således har tre fremtrædende engelske jurister gjort gældende, at Danmark er blevet snydt, og der rejses meget stærk tvivl om, hvorvidt de danske undtagelsesbestemmelser i det hele taget er juridisk gyldige. De tre jurister er Lolin Price og Martin Howe, der er medlemmer af den engelske organisation Konservative Jurister, mens den tredje er Labour-politikeren, advokat Michael Shrimpton.

Til B.T. den 21. december d.å. betegner folketingsmedlem Bjørn Westh juristernes endnu ikke offentliggjorte rapport som »rent bavl«, mens Håndværksrådets jurist, Peter Vesterdorf, anfører, at de britiske jurister »ikke er så godt inde i tingene som den danske regerings juridiske rådgivere«.

Det virker ikke overbevisende, at der rejses så alvorlig kritik, der indtil nu kun er imødegået på helt overfladisk måde.

I tiden frem til den unionsafstemning, regeringen planlægger, må det være af yderste vigtighed, at uafhængige danske jurister, f.eks. universitetsjurister, redegør for de danske aftalers juridiske rækkevidde og konsekvenser. Der er brug for en uvildig redegørelse, og det kan ikke gå stærkt nok med at få den på bordet.

Det er i øvrigt også på høje tid, at regeringen offentliggør sine egne embedsmænds vurdering af de juridiske problemer om sær aftalerne. Det er ikke nok, at statsministeren hævder, at aftalerne er bindende. Det vil opleves som helt naturligt, at regeringen offentliggør sine embedsmænds kommentarer, der så kan indgå både i den almindelige debat og tillige i det udredningsarbejde, som jeg herved efterlyser.

Svar (11/1 93):

Statsministeren (Poul Schlüter):

På Det Europæiske Råds møde i Edinburgh blev der opnået enighed om en »Afgørelse om visse problemer, som Danmark har rejst vedrørende traktaten om Den Europæiske Union«. Aftalen er indgået mellem de tolv medlemslande, der er kontraherende parter til Maastricht-traktaten, og er folkeretligt bindende.

De tolv medlemslandes regeringer, der indgik aftalen, har ønsket, at den skal være folke-